

ПАРИЗЬКА КОНВЕНЦІЯ З ОХОРОНИ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ

Войнаровський А.Ф.

Львівська національна академія мистецтв

Інтелектуальна творча діяльність людини відбувається в трьох сферах суспільного життя: гуманітарній, де продукуються духовні цінності народу, науково-технічній – матеріальні цінності і створюються засоби їх індивідуалізації та захисту, третя сфера – галузь нетрадиційних об'єктів, що мають відмінні риси, від об'єктів перших двох сфер і свої специфічні особливості.

У науково-технічній сфері інтелектуальної творчої діяльності охорона об'єктів здійснюється нормами промислової власності, котра є складовою частиною інтелектуальної власності.

Норми промислової власності застосовуються до винаходів, корисних моделей, промислових зразків та засобів індивідуалізації учасників цивільного обороту, товарів та послуг. До останніх відносять комерційні (фірмові) найменування, торговельні марки, географічні зазначення місця походження товару.

До промислової власності зараховують і інститут захисту об'єктів промислової власності від недобросовісної конкуренції у її різноманітних проявах: неправомірному використанні ділової репутації господарюючого суб'єкта (підприємця); створення перешкод господарюючим суб'єктам (підприємцям) у процесі конкуренції та досягнення неправомірних переваг у конкуренції; неправомірному збиранні, розголошенні та використанні комерційної таємниці [1].

Нормативно-правова база охорони промислової власності сформована як на міжнародному так і вітчизняному рівнях.

Методологічні засади правової системи охорони промислової власності закладені в Паризькій конвенції з охорони промислової власності. В основі Паризької конвенції від 20 березня 1883 року закладено ідею міжнародної охорони промислової власності. Ця Конвенція базується на чотирьох основних положеннях.

Перше – принцип національного режиму. Суть його у тому, що країни-учасниці Конвенції зобов'язані надавати таку ж охорону громадянам інших країн-учасниць, яку вони надають своїм власним громадянам.

Друге – стосується патентів. Йдеться про те, що патенти на винаходи, видані в країнах-членах громадянам або резидентам країн членів, повинні розглядатись як незалежні від патентів на винахід, отримані на

той же винахід в інших країнах, включно з країнами, що не беруть участі у Конвенції.

Третє. Це положення зачіпає питання використання товарних знаків і в ньому міститься обов'язок власника зареєстрованого товарного знака використовувати його. Якщо це використання не здійснюється, то товарний знак може бути викреслений з реєстру. У цьому положенні трактуються аспекти одночасного застосування одного і того ж знака різними підприємствами, незалежності товарних знаків, загальновідомих товарних знаків, їх передача, охорона товарних знаків, зареєстрованих в одній країні Конвенції, в інших країнах-членах. Стосовно знаків обслуговування, що використовуються підприємствами, які надають послуги, мають ті ж функції, що і товарні знаки, з тією лише різницею, що вони застосовуються до послуг замість товарів.

Четверте положення має стосунок до промислових зразків, фірмових найменувань, найменувань місць походження і вказівок походження та недобросовісної конкуренції. Обов'язок країн-членів, згідно цього положення охороняти промислові зразки шляхом прийняття внутрішнього спеціального законодавства з охорони промислових зразків. Фірмові найменування повинні охоронятися у всіх країнах Конвенції без обов'язкової подачі заявки або реєстрації, незалежно від того, чи є вони частиною товарного знака.

Зазначення походження товару містить будь-яке найменування, вказівку, позначення або інший знак, котрий стосується даної країни або місця, розташованого в ній, внаслідок чого формується сприйняття споживачами думки, що товари, марковані цим зазначенням походять з цієї країни або з цього місця. Конвенція вимагає від країн накладати арешти на товари, марковані неправдивими найменуваннями, вказівками, а також застосовувати інші заходи для запобігання або припинення вживання таких найменувань чи вказівок.

У четвертому положенні міститься також вимога до країн-учасниць Конвенції ефективного захисту від недобросовісної конкуренції, яка визначається як акти, які суперечать чесним звичаям у промисловості і торговельних справах. Першим прикладом цього може бути навмисне змішування у будь-який спосіб стосовно суб'єкта підприємництва з застосуванням тотожних або схожих знаків і найменувань, котрі могли би бути потрактовані як порушення прав власника, або застосування інших засобів, котрі могли би викликати плутанину.

Другий приклад недобросовісної конкуренції – дискредитація підприємства, продуктів або торгової діяльності конкурента.

Третій приклад – стосується посилень і тверджень, здатних ввести в оману громадськість відносно характеру, способу виготовлення, властивостей, придатності до застосування або якості товару.

Україна є учасником Паризької конвенції з охорони промислової власності.

1. Парижская конвенция по охране промышленной собственности. – Основы интеллектуальной собственности. – К.: Издательский дом “Ин Юре”, 1999. – С. 341-365.

МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ (ДО 150-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ)

Божко Н.М.¹, Цубов Л.В.²

¹Львівський національний медичний університет ім. Данила Галицького,

²Національний університет «Львівська політехніка»

Однією з могутніх постатей ХХ ст., що мала надзвичайний авторитет та вплив на українську історію і культуру була постать Андрея Шептицького. В його особі поряд з енциклопедичною освіченістю і духовною витонченістю, гармонійно поєднувався надзвичайний дар організатора, який засновував школи та академії, підтримував богословські студії і світську освіту, пресу і мистецтво.

Метою цього наукового повідомлення є бажання у рік, коли українська громад кість буде відзначати 150 – ліття з дня народження А.Шептицького, нагадати життєвий шлях митрополита, і особливо, його жертовну меценатську діяльність у царині сприяння розвитку української культури.

Андрей Шептицький походив з давнього українського боярського роду, який наприкінці ХVІІІ ст. був полонізований. Молодий шляхтич отримав освіту на юридичних факультетах Краківського та Вроцлавського університетів. Здобув науковий ступінь доктора права. Однак у 1888 р. відмовився від світського життя і вступив до монастиря отців василіан у м.Добромилі, присв'ятивши себе служінню Богу. Згодом у Кракові навчався на теологічному факультеті, отримавши ступінь доктора теології та філософії. У 1892 р. був висвячений на священника у Перемишлі, згодом – магістр ченців у Добромилі, а з 1896 р. – ігумен монастиря св.Онуфрія у Львові. Там з ініціативи Шептицького заснують друкарню, де почали видавати релігійні книги. А з травня 1897 року побачив світ, перший номер релігійного часопису «Місіонер» накладом до 10 тис примірників. Крім того він викладав моральну догматику та теологію у вищій школі оо. Василіан у